

РЕШЕНИЕ

№ 525

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разгледа докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20211100901480 по описа за 2021 година

СГС е сезиран с искова молба от „М.Ш.“ ЕООД, с която е предявен срещу „Р.С. Ф.“ ООД, с регистрация в Република Кипър, иск с правно основание чл.232 ал.2 ЗЗД. Твърди се от ищеца, че е сключил с ответника на 27.01.2021 г. договор за наем, по който е поел задължението да предостави на ответника ползването на техника, посочена в приложение 1 към договора, а ответникът е поел насрещното задължение да плати наемна цена от 21 000 ЕВРО. Твърди се от ищеца, че е изпълнил задължението да предаде наетата техника, която е била превозена от Република България до Република Кипър в гр.Лимасол с международна товарителница, но ответникът не е изпълнил задължението да плати уговорената наемна цена. Иск се от ищеца ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 21 000 ЕВРО – наемна цена по процесния договор за периода 27.01.2021 г. – 03.03.2021 г. по фактура N 4757/27.01.2021 г. и фактура N 4772/03.02.2021 г.

За връчването на съдебните книжа е била образувана съдебна поръчка по Регламент N 1393/2007 г. от 13.11.2007 г. Сертификатът, удостоверяващ връчването на изпратените със съдебната поръчка съдебни книжа, е върнат с отбелязване, че управлението на ответното дружество е затворено. В този случай съдът приема на основание чл.50 ал.2 ГПК, че съдебните книжа, съдържащи препис от исковата молба и от приложенията към нея, се считат за редовно връчени.

Представен е договор за наем на техника от 27.01.2021 г., от който се установява, че между страните е възникнало облигационно наемно правоотношение, по което ищецът е поел задължението да предостави на ответника ползването на описаната в Приложение N 1 към договора техника, а ответникът е поел задължението да плати наемна цена в размер на 21 000 ЕВРО.

Представено е Приложение N 1, в което съдържа описание на оборудването.

Представена е товарителница от 27.01.2021 г., в която се сочи, че ищецът е предал за превоз от България до Кипър филмово оборудване. Ответникът е посочен като получател на предаденото за превоз филмово оборудване.

Представен е приемо-предавателен протокол от 27.01.2021 г., в който се сочи, че ищецът е предал на ответника договореното имущество – протоколът не е подписан от ответника.

Представена е товарителница по експресна международна пратка от 01.03.2022 г., в която се сочи, че ответникът е предал за превоз от Кипър до България снимачно оборудване. В товарителницата ищецът е посочен за получател.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд е иск с правно основание чл.232 ал.2 ЗЗД.

Спорното материално правоотношение съдържа международен елемент, защото ответникът е юридическо лице със седалище в Република Кипър. Международната компетентност на българския съд да разреши спора произтича от клаузата на т.7.3 от процесния договор, с която страните са направили избор на юрисдикция – избрали са съда в Република България. Процесният договор за наем е различен от застрахователен, потребителски или трудов договор, при които се допуска само ограничена автономия при избора на компетентен съд, поради което следва да се зачете направеният от страните избор на подсъдност, доколкото не се нарушават предвидените в Регламент (ЕС) № 1215/2012 от 12.12.2012 г. изключителни основания за компетентност.

За спорното материално правоотношение следва да се прилага българското материално право, защото в клаузата на т.7.4 от процесния договор страните са направили този избор – налице е уговорка по чл.93 ал.1 КМЧП за избор на приложимо право / българското/.

По същество на спора. Според съда предявеният иск по чл.232 ал.2 ЗЗД за наемна цена е основателен и следва да се присъди на ищеца претендираната сума. Това е така, защото от събраните по делото доказателства се установяват факти, които сочат, че фактическият състав на чл.232 ал.2 ЗЗД е осъществен в пълнота и в полза на ищеца в качеството на наемодател е възникнало вземане за уговорената наемна цена.

Установи се от представения по делото договор за наем на техника от 27.01.2021 г., че между страните е възникнало облигационно наемно правоотношение, по което ищецът е поел задължението да предостави на ответника ползването на описаната в Приложение N 1 към договора филмова техника за срок от два месеца, а ответникът в качеството на наемател е поел задължение да плати наемна цена в размер на 21 000 ЕВРО. Възникването на наемно

правоотношение не е достатъчно за основателността на иска по чл.232 ал.2 ЗЗД за наемна цена, защото неговата основателност е обусловена от изпълнението на поетото от наемодателя задължение за предаване на наетите вещи -чл.230 ал.1 ЗЗД. В този случай на доказване подлежи фактът на предаване от ищеца и на получаване на вещите от ответника.

Към сключване на договора за наем наетите по него вещи са се намирили на територията на Република България, а от уговорката в клаузата на т.1.2.2 се установява, че наетите вещи са предназначени за ползване от ответника на територията на Република Кипър, до което място ищецът е поел задължението да достави вещите чрез превозвача „Г.К.“ ООД. Това означава, че подлежи на установяване фактическото обстоятелство дали вещите са били получени от ответника на посоченото в договора място за доставяне – ул.“Епимитхеос“ 6/7, 3056, Лимасол, Кипър.

Систематичното тълкуване на клаузите на т.1.2 и на т.1.2.2 обуславя извода, че изпълнението на задължението на наемодателя е осъществено не само с предаване на оборудването за превоз, но е необходимо и последващото реално предаване на оборудването от превозвача на наемателя, т.е с факта на реално получаване от наемателя. Доколкото спорното правоотношението произтича от договор за наем, а не от договор по Конвенцията на ООН относно договорите за международна продажба на стоки, няма основание да се приеме, че с предаване на вещите на превозвач ищецът е изпълнил своите задължения – чл.67, т.1 от Конвенцията, вр. с чл.186а ЗЗД. Задължението на наемодателя се счита за изпълнено едва когато превозвачът, който действа за негова сметка, предаде оборудването на наемателя.

В представената по делото товарителница от 27.01.2021 г. се сочи, че ищецът е предал за превоз наетите вещи, но доколкото в товарителницата не е направено отбелязване, че вещите са били предадени на получателя „Р.С. Ф.“ ООД, който е наемател по процесния договор, съдът приема, че този документ не доказва факта на получаване на вещите от наемателя. Този доказателствен извод следва да се отнася и по отношение на двете товарителници за експресна международна пратка от 04.02.2022 г.

По делото е представен приемо-предавателен протокол от 27.01.2021 г., който не е подписан от ответника, поради което този документ не може да служи за доказване на факта, че наетото оборудване е било предадено и получено от наемателя. Представеното електронно писмо от 01.03.2021 г. не изхожда от ответника, поради което не доказва факта, че оборудването е било предадено за ползване на ответника.

От представената товарителница за експресна международна пратка от 01.03.2021 г. се установява, че ответникът е предал за превоз от Република Кипър до Република България филмово оборудване, а за получател на пратката се сочи ищецът. След като ответникът на 01.03.2021 г. е предал за превоз филмово оборудване, което следва да се превози и предаде на ищеца, съдът приема, че същото това филмово оборудване е било преди това предадено на ответника и ползвано от него до 01.03.2021 г. В този смисъл съдът приема за доказан фактът, че наетото филмово оборудване е било предадено от ищеца на превозвач, който е

извършил превоза до Република Кипър и го е предал на ответника наемател. Следователно ищецът е изпълнил своето задължение по чл.230 ал.1 ЗЗД, което означава, че за ответника е възникнало насрещното задължение да плати уговорената наемна цена.

От страна на ответника, който носи доказателствената тежест, не се представиха доказателства за факта, че е платил уговорената наемна цена от 21 000 ЕВРО. Следователно ответникът не е изпълнил своето задължение по чл.232 ал.2 ЗЗД, поради което предявеният иск за наемна цена е основателен.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявеният иск следва да бъде уважен.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Р.С. Ф.“ ООД, с регистрация в Република Кипър под *****, гр.Лимасол, ул. „*****“ да заплати на „М.Ш.“ ЕООД, ЕИК *****, гр.София, бул. „*****“, на основание чл.232 ал.2 ЗЗД сумата от 21 000 ЕВРО – наемна цена за периода 27.01.2021 г. – 01.03.2021 г. по договор за наем на техника от 27.01.2021 г., по който са издадени фактура N 4757/27.01.2021 г. и фактура N 4772/03.02.2021 г., ведно със законната лихва от 23.07.2021 г. до пълното изплащане, както и съдебни разноси от 5924 лв.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____